

II SA/Wa 2019/16 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2017-06-23	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2016-11-30	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Andrzej Góraj Ewa Kwiecińska /przewodniczący sprawozdawca/ Iwona Dąbrowska	
Symbol z opisem	6313 Cofnięcie zezwolenia na broń	
Hasła tematyczne	Broń i materiały wybuchowe	
Skarżony organ	Komendant Policji	
Treść wyniku	Uchylono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2012 poz 576 art. 18 ust. 4, art. 52, art. 10b ust. 2, art. 10 ust. 3 pkt 3 <i>Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji - tekst jednolity</i> Dz.U. 2016 poz 718 art. 145 par. 1 pkt 1 lit. a <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Ewa Kwiecińska (spr.), Sędziowie WSA Iwona Dąbrowska, Andrzej Góraj, Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Wiechowicz, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2017 r. sprawy ze skarg K. H. oraz [...] Towarzystwa Strzeleckiego [...] z siedzibą w [...] na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] września 2016 r. nr [...] w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na **broń** palną do celów sportowych 1. uchyla zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję organu I instancji; 2. zasądza od Komendanta Głównego Policji na rzecz K. H. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, 3. zasądza od Komendanta Głównego Policji na rzecz [...] Towarzystwa Strzeleckiego [...] z siedzibą w [...] kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

UZASADNIENIE

Komendant Główny Policji decyzją z dnia [...] września 2016 r. nr [...] działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) oraz art. 18 ust. 4 w zw. z art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 ze zm.) utrzymał w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...] z dnia [...] czerwca 2016 r., nr [...] wydaną w przedmiocie cofnięcia K.H. pozwolenie na **broń** palną do celów sportowych.

Komendant Wojewódzki Policji w [...] decyzją z dnia [...] czerwca 2016 r., cofnął K.,H. pozwolenie na **broń** palną do celów sportowych, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji. Organ ustalił, że strona nie posiada aktualnej licencji sportowej uprawniającej do udziału we współzawodnictwie w sporcie strzeleckim, ustały więc okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania pozwolenia.

Od powyższej decyzji strona wniosła odwołanie do Komendanta Głównego Policji, w którym zarzuciła obrazę art. 6, art. 7, art. 75 § 1, art. 77 § 1, art. 107 § 1, art. 155 k.p.a. oraz art. 1, art. 10 ust. 3 pkt 3 i art. 18 ust. 4 ustawy o **broni** i amunicji. Wskazując na czasochłonność i koszty procedury dotyczącej uzyskania z PZSS licencji sportowej, a także powołując się na opinię Katedry Prawa Administracyjnego UMK w Toruniu w zakresie regulacji ustawy o **broni** i amunicji oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 2462/14, skarżący stwierdził, że organ I instancji nie ma prawa żądać dokumentów, o których mowa w art. 10b ustawy o **broni** i amunicji, co może stanowić czyn z art. 231 ustawy – Kodeks karny.

W toku postępowania K.H. poinformował, że nadal nie posiada licencji PZSS, lecz uprawia strzelectwo sportowe, o czym świadczy dokumentacja szkoleniowa [...]TS "[...]".

W uzasadnieniu decyzji z dnia [...] września 2016 r. Komendant Główny Policji stwierdził, że orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 2462/14, nie jest to orzeczenie reformatoryjne. NSA zobowiązał odwoławczy organ Policji do zweryfikowania – w kontekście podniesionego przez stronę twierdzenia, że uprawia strzelectwo sportowe i należy do sekcji strzeleckiej towarzystwa sportowego – istotnej okoliczności sprawy, tj. realizowania przez stronę celu, dla którego pozwolenie na **broń** zostało jej w przeszłości wydane.

Zdaniem KGP w niniejszej sprawie stan faktyczny jest inny od ocenionego w powyższym wyroku, bowiem ani strona, ani [...]TS "[...]", jako podmiot dopuszczony do postępowania, nie uprawdopodobnili w toku postępowania przed organem I bądź II instancji, że strona uprawia strzelectwo sportowe w ramach rywalizacji sportowej. O powyższym nie decydują władze stowarzyszenia sportowego, zatem dokumentacja szkoleniowa stowarzyszenia nie może być w tej kwestii miarodajna. W myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176) – o tym, czy strona uprawia strzelectwo sportowe decyduje wyłącznie polski związek sportowy.

Wolą ustawodawcy jest też, aby – w myśl art. 10b ust. 1 ustawy o **bronii** i amunicji – uprawianie wszelkich sportów o charakterze strzeleckim odbywało się po uzyskaniu "odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem", który wydaje, po przeprowadzeniu egzaminu, polski związek sportowy (PZSS).

Osoby nie posiadające tego dokumentu (patentu strzeleckiego) nie powinny uprawiać żadnego sportu strzeleckiego, ponieważ nie posiadają odpowiednich kwalifikacji.

Na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 25, poz. 113 ze zm.) Rada Ministrów wydała rozporządzenie z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie uprawiania sportów o charakterze strzeleckim (Dz. U. Nr 141, poz. 1586), w którym wprowadziła wymóg posiadania patentu strzeleckiego do uprawiania strzelectwa (§ 3), przez które rozumiała sporty o charakterze strzeleckim: kulowe, śrutowe i z **bronii** pneumatycznej, uprawiane zarówno w ramach współzawodnictwa sportowego, jak i rekreacyjnie (§ 2). W myśl § 23 osoby uprawiające strzelectwo były obowiązane, w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia (27 grudnia 2001 r.), złożyć wniosek o wydanie patentu strzeleckiego.

Patenty takie zachowały moc do czasu ich wygaśnięcia, ale nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2005 r., co wynika z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o kulturze fizycznej oraz ustawy o żegludze śródlądowej (Dz. U. Nr 85, poz. 726), która przepisem art. 1 pkt 24 z dniem 31 maja 2005 r. wprowadziła do ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej przepis art. 53b, w myśl którego (§ 1) uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tej dziedzinie sportu. W § 3 wskazano, iż posiadanie tego dokumentu stanowi potwierdzenie kwalifikacji sportowych, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na **broń** do celów sportowych na podstawie przepisów o **bronii** i amunicji. Ustawa o kulturze fizycznej utraciła moc (z wyjątkiem art. 43 dot. rehabilitacji itp.) z dniem 16 października 2010 r., kiedy weszła w życie uchylająca ją ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857). Uchylony więc został w ten sposób także art. 53b, ale jego treść przeniesiono do ustawy o **bronii** i amunicji w postaci art. 10b (obowiązuje od 16 października 2010 r.).

K.H. nigdy patentu nie uzyskał, także w toku niniejszego postępowania, które organ I instancji wszczął w dniu [...] października 2015 r. Ponadto nie wskazał i nie potwierdził, że wystąpił o wydanie takiego dokumentu. Nie może zatem skutecznie podnosić, iż organy Policji nie dały mu "szansy" uzyskania wymaganych przepisami prawa kwalifikacji.

Strona miała około 9 miesięcy na uzyskanie patentu strzeleckiego, czy przedłożenie dokumentów wskazujących na realizowanie celu, do którego zostało wydane pozwolenie na **broń**.

Strona w 2000 r. wystąpiła do Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...] o wydanie pozwolenia na **broń** sportową, wskazując, iż jest członkiem [...]TS "[...]" i uprawia różne formy strzelectwa sportowego. Do wniosku dołączyła zaświadczenie Prezesa zarządu [...] Towarzystwa Strzeleckiego "[...]" o członkostwie w tym towarzystwie i czynnym uprawianiu strzelectwa sportowego w grupie **broni** bocznego i centralnego zapłonu. Komendant Wojewódzki Policji w [...], uwzględniając powyższy wniosek decyzją z maja 2000 r., wydał pozwolenie na **broń** sportową.

Polski Związek Strzelectwa Sportowego, właściwy w myśl ustawy o sporcie w zakresie sportów o charakterze strzeleckim, na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 tej ustawy uchwalił nowy regulamin przyznawania i pozbawiania licencji zawodniczych uprawniających do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym w dyscyplinach wchodzących w skład sportu strzeleckiego.

Regulamin obowiązuje od dnia 1 maja 2012 r. Wskazano w nim m.in., iż do uprawiania strzelectwa sportowego wymagana jest licencja wydawana przez PZSS. Uzyskać ją mogą osoby legitymujące się patentem strzeleckim, który to dokument zgodnie z art. 10b ustawy o **broni** i amunicji potwierdza posiadanie odpowiednich kwalifikacji do uprawiania tego sportu.

Organ zaznaczył, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 2265/14, stwierdził, że osoba posiadająca pozwolenie na **broń** wydane na podstawie przepisów wcześniej obowiązującej ustawy musi spełnić warunki określone w art. 10 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy o **broni** i amunicji, w tym warunek posiadania stosownej licencji. Organy Policji, żądając od strony przedłożenia ważnego patentu i licencji PZSS, nie naruszają zasady praworządności, określonej w art. 6 k.p.a.

Tymczasem K.H. nie posiada aktualnej licencji sportowej uprawniającej do udziału we współzawodnictwie sportowym oraz nie wykazał, że uprawia strzelectwo sportowe.

Strona po upływie kilku miesięcy postępowania administracyjnego w dalszym ciągu powoływała się w odwołaniu z dnia 30 czerwca 2016 r. na czasochłonność procedury PZSS dotyczącej uzyskiwania patentu oraz licencji.

Skoro K.H. nie posiada dokumentu wymaganego do uprawiania strzelectwa sportowego, tj. aktualnej licencji strzeleckiej, a nawet patentu, który jest wymagany do uprawiania sportu strzeleckiego w ogóle (art. 10b ustawy o **broni** i amunicji), zasadne jest skorzystanie w jego przypadku z dyspozycji przepisu art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji, który daje organom Policji, działającym w ramach uznania administracyjnego, możliwość cofnięcia przyznanego wcześniej uprawnienia do posiadania **broni** w sytuacji, gdy ustały okoliczności stanowiące podstawę do jego wydania. Organy Policji uznały, że przesłankę wskazaną w tym przepisie spełnia okoliczność, iż strona nie uprawia strzelectwa sportowego. Stanowiska tego nie zmienia powołanie się na opinię Katedry Prawa Administracyjnego UMK w Toruniu.

Wskazany dokument nie został załączony do odwołania, jednak, zdaniem organu, ma on charakter opinii prywatnej. Organy administracji publicznej rozpatrując i rozstrzygając sprawy, mają na względzie przeważające stanowisko judykatury w podobnych sprawach.

Zdaniem organu w obecnym stanie prawnym interes społeczny sprzeciwia się zachowaniu stronie prawa do posiadania **broni** sportowej, skoro nie wykorzystuje ona tej **broni** do celu, do którego ją uzyskała i nie posiada do tego niezbędnych kwalifikacji.

Cofnięcie pozwolenia na podstawie fakultatywnego przepisu art. 18 ust. 4 ustawy o **broni** i amunicji, zdaniem organu, należy uznać za słuszne i celowe, realizuje bowiem założenia ustawowe.

Sprzeczne z zasadą równości wobec prawa byłyby działania organów polegające na egzekwowaniu wymogów prawnych niezbędnych do posiadania **broni** sportowej tylko od osób, które uzyskały pozwolenie na **broń** do celów sportowych po wejściu w życie przepisów art. 10 b ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji i jednoczesne odstąpienie od nich w przypadku osób, które pozwolenie uzyskały pod rządami "starej ustawy".

Zachowanie ważności wydanych wówczas pozwoleń nakłada na ich posiadaczy obowiązek sprostania aktualnym wymogom. K.H. nie może zachować pozwolenia na **broń**, w przeciwnym przypadku doszłoby do zastosowania ustawy z 1961 r. która utraciła już moc obowiązującą.

Decyzja Komendanta Głównego Policji z dnia [...] września 2016 r. nr [...] stała się przedmiotem skarg K.H. oraz [...] Towarzystwa Strzeleckiego "[...]" do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skarżący wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i decyzji organu I instancji oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego, zarzucili naruszenie m.in. art. 1, art. 10 ust.3 pkt. 3, art. 18 ust. 4 ustawy o **broni** i amunicji, § 1 rozporządzenia MSWiA z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania **broni** oraz umiejętności posługiwania się **bronią** (Dz. U. Nr 19 poz. 241) oraz art. 6, art. 7, art. 75 § 1, art. 77 § 1, art. 107 § 1, art. 155 k.p.a. w stopniu mającym wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W uzasadnieniu skarg wskazano, że przesłankami formalnymi wydania K.H. pozwolenia na posiadanie **broni** palnej sportowej były: pozytywnie zdany egzamin przed organem Policji, czynne uprawianie strzelectwa sportowego, przynależność do Sekcji Strzeleckiej [...]TS "[...]" w [...]. Skarżący podnieśli, że w chwili obecnej K.H. jest członkiem stowarzyszenia o charakterze strzeleckim ([...]TS "[...]" w [...]) i czynnie uprawia strzelectwo sportowe, co potwierdza dokumentacja źródłowa znajdująca się w dyspozycji macierzystego stowarzyszenia strzeleckiego. Spełnia wymogi wynikające z treści art. 10 ustawy o **broni** i amunicji. Skarżące Stowarzyszenie podniosło nadto, że działania organów naruszają także art. 2 pkt. 1, art. 3, art. 7 pkt 3, art. 13 ustawy o sporcie. Przepisy te stanowią, iż każdy ma prawo uprawiać określoną dyscyplinę sportu bez konieczności zrzeszenia się w ramach Polskiego Związku Sportowego, w tym przypadku PZSS. Dopuszczone jest działanie klubów sportowych poza strukturami PZSS, a Polski Związek Strzelectwa Sportowego nie posiada monopolu na prowadzenie działalności sportowej. Pogląd organu, zgodnie z którym brak licencji PZSS przesądza o tym, że strona nie uprawia strzelectwa sportowego skarżący uznał za błędny. Skarżący powołał się na wyrok NSA z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II OSK 2462/14.

Komendant Główny Policji, reprezentowany przez radcę prawnego, w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie i podtrzymał swoją dotychczasową argumentację.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Oznacza to, że zadaniem sądu administracyjnego jest jedynie sprawdzenie, czy zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z przepisami prawa materialnego oraz czy przy jej podejmowaniu nie zostały naruszone w sposób istotny przepisy postępowania administracyjnego. Natomiast stosownie do treści art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.), sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy i nie jest związany zarzutami oraz wnioskami skargi, a także powołaną podstawą prawną.

Kontrolując zaskarżoną decyzję z punktu widzenia powyższych kryteriów, Sąd stwierdził, iż skargi zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie podać należy, że podstawę materialnoprawną zaskarżonej decyzji stanowił, art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą o **broni** i

amunicji.

Ustawodawca w przepisie tym określił, że właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na **broń**, jeżeli ustały okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do wydania tego pozwolenia.

W sprawie będącej przedmiotem skarg niezbędne było ustalenie, czy ustały okoliczności faktyczne, które były podstawą do wydania skarżącemu w dniu [...] maja 2000 r. decyzji zezwalającej na posiadanie przez niego **broni** sportowej (k. 17 akt administracyjnych). Decyzja ta wydana została na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o **broni**, amunicji i materiałach wybuchowych oraz art. 53 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji. W uzasadnieniu decyzji podano, że przedstawione w podaniu o wydanie tej decyzji okoliczności, uzasadniają potrzebę posiadania przez skarżącą **broni** palnej sportowej. Przynależność do klubu sportowego - sekcji strzeleckiej oraz zdany egzamin z przepisów dotyczących **broni** daje podstawę do wydania pozytywnej decyzji.

Ponadto z akt sprawy wynika, że skarżący K.H. jest członkiem Sekcji Strzeleckiej [...] Towarzystwa Strzeleckiego "[...]" Oddział w [...] (k. 5 akt administracyjnych). W takich okolicznościach faktycznych, rzeczą organu było ustalenie, czy w dacie wydawania spornych decyzji cofających pozwolenie na **broń** ustały już przesłanki, dla których wydano skarżącemu pozwolenie na posiadanie **broni** palnej sportowej, a więc, czy skarżący przestał uprawiać strzelectwo sportowe. Ta bowiem okoliczność stanowiła wskazaną przez skarżącego przyczynę ubiegania się o uzyskanie pozwolenia na posiadanie **broni** palnej sportowej i powód wydania pozwolenia.

W ocenie Sądu skarżący trafnie zarzucili, że przy wydaniu zaskarżonej decyzji doszło do naruszenia art. 18 ust. 4 ustawy o **broni** i amunicji, gdyż pomimo wynikających z tego przepisu kryteriów, które winny być brane pod uwagę w postępowaniu, organy Policji okoliczności tych dokładnie nie zbadały, koncentrując swą uwagę na fakcie nieposiadania przez skarżącego patentu strzeleckiego oraz licencji Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego na uprawianie strzelectwa sportowego, o której mowa w art. 10b ust. 2 ustawy o **broni** i amunicji. Organy administracji uznały, że skarżący nie spełnia wymogów wynikających z aktualnie obowiązującego art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy.

W związku z powyższym, w sprawie powstaje zagadnienie, czy fakt uzyskania przez skarżącego pozwolenia na posiadanie **broni** palnej sportowej na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o **broni**, amunicji i materiałach wybuchowych oznacza, że skarżący, celem zachowania uzyskanego pozwolenia, musi jeszcze spełnić aktualnie obowiązujące przepisy, określające wymogi uzyskiwania pozwolenia na **broń** palną do celów sportowych, czy też jest z tego zwolniony (tzn. czy musi posiadać licencję PZSS i patent strzelecki). Inaczej mówiąc, w sprawie istotne jest to, czy aktualne przepisy określające wymogi uzyskania pozwolenia na posiadanie **broni** palnej, odnoszą się również do osób, które uzyskały takie pozwolenie pod rządami wcześniej obowiązujących przepisów i czy organy Policji władne są weryfikować "stare" pozwolenia na **broń**, właśnie pod kątem spełnienia wymogów wynikających z nowych przepisów.

Podkreślić należy, że na podstawie art. 52 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o **broni** i amunicji, zachowały ważność pozwolenia na **broń** i legitymacje, noszące nazwę "pozwolenie na **broń**", wydane na podstawie dotychczasowych przepisów. Zatem weryfikacja pozwoleń – w trybie art. 18 ust. 4 ustawy o **broni** i amunicji, możliwa jest tylko przy wykazaniu, iż straciły aktualność przyczyny, dla których udzielono pozwolenia na posiadanie **broni** palnej do celów sportowych w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw, aby przesłanki wynikające z nowych przepisów, odnosić do tzw. "starych" pozwoleń. Chodzi tu w szczególności o spełnienie wymogu, wynikającego z art. 10b ustawy o **broni** i amunicji. Przepis ten stanowi, że uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych sportach. Dokument, o którym mowa w ust. 1, wydaje, po przeprowadzeniu egzaminu, polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o

